

У Х В А Л А

КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням Ваца Олексія Івановича щодо офіційного тлумачення положень статті 10, частини другої статті 35 Закону України „Про місцеві вибори“ у взаємозв'язку з положеннями статті 38 Конституції України, статті 10 Закону України „Про вибори народних депутатів України“, частини першої статті 10 Закону України „Про вибори Президента України“

м. Київ
13 липня 2016 року
№ 53-у/2016

Справа № 2-34/2016

Конституційний Суд України у складі суддів:

Бауліна Юрія Васильовича – головуючого,
Вдовіченка Сергія Леонідовича,
Гультая Михайла Мирославовича,
Запорожця Михайла Петровича,
Касмініна Олександра Володимировича,
Колісника Віктора Павловича,
Кривенка Віктора Васильовича,
Литвинова Олександра Миколайовича – доповідача,
Мельника Миколи Івановича,
Мойсика Володимира Романовича,
Саса Сергія Володимировича,
Сліденка Ігоря Дмитровича,
Тупицького Олександра Миколайовича,
Шаптали Наталі Костянтинівни,
Шевчука Станіслава Володимировича,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням Ваца Олексія Івановича щодо офіційного тлумачення положень статті 10, частини другої статті 35 Закону України „Про місцеві вибори“ від 14 липня 2015 року № 595–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 37–38, ст. 366) зі змінами у взаємозв'язку з положеннями статті 38 Конституції України, статті 10

Закону України „Про вибори народних депутатів України“ від 17 листопада 2011 року № 4061–VI (Відомості Верховної Ради України, 2012 р., № 10–11, ст. 73) зі змінами, частини першої статті 10 Закону України „Про вибори Президента України“ від 5 березня 1999 року № 474–XIV (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 14, ст. 81) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Литвинова О.М. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Вац О.І. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення положень статті 10, частини другої статті 35 Закону України „Про місцеві вибори“ від 14 липня 2015 року № 595–VIII зі змінами (далі – Закон № 595) у взаємозв'язку з положеннями статті 38 Конституції України, статті 10 Закону України „Про вибори народних депутатів України“ від 17 листопада 2011 року № 4061–VI зі змінами (далі – Закон № 4061), частини першої статті 10 Закону України „Про вибори Президента України“ від 5 березня 1999 року № 474–XIV зі змінами (далі – Закон № 474).

Згідно зі статтею 10 Закону № 595 право висування кандидатів належить громадянам України, які мають право голосу (перше речення); це право реалізується громадянами України відповідно через республіканські в Автономній Республіці Крим, обласні, районні, міські, районні у містах організації політичних партій або шляхом самовисування відповідно до цього закону (друге речення).

За частиною другою статті 35 Закону № 595 право висування кандидатів у депутати Верховної Ради Автономної Республіки Крим, обласної, районної, міської, в тому числі міст Києва та Севастополя, районної у місті ради реалізується виборцями у відповідних багатомандатних виборчих округах через місцеві організації партій у порядку, передбаченому цим законом (абзац перший); право висування кандидатів у депутати сільських, селищних рад реалізується виборцями в одномандатних виборчих

округах через місцеві організації партій або шляхом самовисування у порядку, передбаченому цим законом (абзац другий); право висування кандидатів на посаду сільського, селищного, міського голови, старости реалізується виборцями у відповідних єдиних одномандатних виборчих округах через місцеві організації партій або шляхом самовисування у порядку, передбаченому цим законом (абзац третій).

Необхідність в офіційному тлумаченні наведених положень Закону № 595 суб'єкт права на конституційне звернення обґрунтовує наявністю неоднозначного, як він вважає, застосування положень статті 38 Конституції України парламентом, який у Законі № 4061 та Законі № 474 передбачив „конституційне право громадян обирати шляхом самовисування своєї кандидатури“, а в Законі № 595 зазначив, що „це право в частині можливості самовисування кандидатів в депутати обласних та міських рад скасовано“.

Автор клопотання стверджує, що внаслідок такої діяльності Верховної Ради України було порушено його право вільно обирати і бути обраним до органів місцевого самоврядування, яке гарантується статтею 38 Основного Закону України.

Вац О.І. також звертається з клопотанням розглянути питання щодо конституційності Закону № 595 відповідно до частини другої статті 95 Закону України „Про Конституційний Суд України“, „враховуючи, що при тлумаченні положень статей 10, 35 Закону України „Про місцеві вибори“ буде встановлена очевидна наявність ознак невідповідності цього Закону Конституції України“.

2. Конституційний Суд України, розглядаючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі у зв'язку з прийняттям Першою колегією суддів Конституційного Суду України Ухвали від 5 липня 2016 року про відмову у відкритті конституційного провадження у цій справі, виходить з такого.

2.1. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційному зверненні зазначаються статті (окремі положення)

Конституції України або Закону України, тлумачення яких має бути дано Конституційним Судом України, та обґрунтування необхідності в офіційному тлумаченні положень Конституції України або законів України (пункти 3, 4 частини другої статті 42); підставою для конституційного звернення щодо офіційного тлумачення Конституції України та законів України є наявність неоднозначного застосування положень Конституції України або законів України судами України, іншими органами державної влади, якщо суб'єкт права на конституційне звернення вважає, що це може призвести або призвело до порушення його конституційних прав і свобод (стаття 94).

З огляду на це суб'єкт права на конституційне звернення повинен зазначити конкретні положення Конституції України або законів України, тлумачення яких має бути дано Конституційним Судом України, вказавши, що в них є незрозумілим і потребує роз'яснення, та обґрунтувати необхідність в офіційній інтерпретації таких положень, навівши факти їх неоднозначного застосування судами України, іншими органами державної влади.

Аналіз конституційного звернення дає підстави для висновку, що автор клопотання не вказав, які саме положення статті 10, частини другої статті 35 Закону № 595 має витлумачити Конституційний Суд України та що саме в них є незрозумілим і потребує роз'яснення.

Крім того, Вац О.І. не навів фактів неоднозначного застосування названих положень Закону № 595 судами України, іншими органами державної влади. Разом з тим він стверджує про неоднозначне застосування парламентом положень статті 38 Конституції України у зв'язку із прийняттям ним Закону № 595, Закону № 4061, Закону № 474. Однак згідно з практикою Конституційного Суду України, ухвалюючи закони, Верховна Рада України здійснює не правозастосовну, а законотворчу діяльність, яку не можна розглядати як неоднозначне застосування положень Конституції України або законів України (ухвали від 14 грудня 2006 року № 24-у/2006, від 20 липня 2010 року № 41-уп/2010).

Таким чином, суб'єкт права на конституційне звернення не дотримав вимог пунктів 3, 4 частини другої статті 42, статті 94 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі в цій частині згідно з пунктом 2 статті 45 цього закону.

2.2. З аналізу конституційного звернення також вбачається, що автор клопотання фактично порушує питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень Закону № 595.

Однак згідно зі статтею 150 Основного Закону України питання про відповідність Конституції України (конституційність) законів України розглядаються Конституційним Судом України за зверненнями Президента України, не менш як сорока п'яти народних депутатів України, Верховного Суду України, Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, Верховної Ради Автономної Республіки Крим, тобто вичерпно визначено всіх суб'єктів права на конституційне подання з цих питань, до яких фізичні особи не належать.

Отже, Вац О.І. не є суб'єктом права на конституційне подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень Закону № 595, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі в цій частині згідно з пунктом 1 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, статтями 42, 45, 50, 94 Закону України „Про Конституційний Суд України“, Конституційний Суд України

у х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням Ваца Олексія Івановича щодо офіційного тлумачення положень статті 10, частини другої статті 35 Закону України „Про місцеві вибори“ від 14 липня 2015 року № 595–VIII зі змінами

у взаємозв'язку з положеннями статті 38 Конституції України, статті 10 Закону України „Про вибори народних депутатів України“ від 17 листопада 2011 року № 4061–VI зі змінами, частини першої статті 10 Закону України „Про вибори Президента України“ від 5 березня 1999 року № 474–XIV зі змінами на підставі пунктів 1, 2 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – відсутність встановленого Конституцією України права на конституційне подання; невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим цим законом.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ